

ת"פ 56882/12/13 - מדינת ישראל נגד סעד אלדין מהאלואס

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 13-12-56882 מדינת ישראל נ' מהאלואס

בפני כבוד השופט אביטל חן
בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
سعد אלדין מהאלואס
הנאשמים

גור דין

הנאשם הורשע על יסוד הודהתו בעבירה שענינה הסעת שב"ח, בפרק שבויים 10/10/13 בשעה 17:50 לערך, סמוך למנהרת ארזים, הסיע חמישה תושבים זרים מהעיר יבנה לכיוון הכפר עזירה.

התביעה טוענת למתחם ענישה הנע בין 6 חודשים מאסר, שאפשר שירותו בדרך של עבודות שירות, אך מבקשת להשיט על הנאשם עונש מאסר, מאסר מוותנה, פסילה, מוותנת וקנס, וזאת בהעדר עבר פלילי ולאור העובדה שהודה ביצוע העבירה.

מנגד, מצינית ההגנה את נסיבותו האישיות של הנאשם, בהן היותו נשוי ואב ל-9 ילדים, העובד למח"יתו כאינסטלטור. בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירה טוען הסגנו כי הסיע את הנוסעים שלא עבר בצע כסף, אלא כ"טובה". הנאשם הסביר כי בתקופה בה נשבה העבירה, הועסוק הנאשם על ידי חברת בנייה בעיר יבנה, ואוותם נסעים שהסיע עבדו באתר הבניה של אותה החברה, ואין מדובר באנשים שאסף מהדרך.

עוד ציין הסגנו כי בשל פציעה בכתפו וניתוח שנאלץ לעבור, נמנע מן הנאשם לעבוד במשך תקופה בת שנה בקירוב ורק לאחרונה שבמסלול התעסוקתי.

בנסיבות אלו, מבקש הסגנו להימנע מהשתתת מאסר, אף לא לריצוי בדרך של עבודות שירות.

דין וגזרת דין

מתهام העונש ההולם

עמוד 1

הערך המוגן בעבירה של הסעת שב"ח הינו זכותה של המדינה להגן על בטחונה ולקבוע את זהות הבאים בשעריה.

רמת הענישה בגין עבירות הסעה, הלנה והעסקה הינו חמורה מזו של שהייה שלא כדין בהיותם של העבריים "חוטאים ומחייבים" (רע"פ 3173/09 מוחמד פראגן נ' מדינת ישראל) ומכאן גשת המשפט ובתי המשפט שהחמירה עם וקבעה כי העונש הראו הינו מאסר בפועל (רע"פ 5198/01 ח'טיב נ' מדינת ישראל).

ברע"פ 3674/04 **אבו סאלם נ' מדינת ישראל** נאמרו הדברים הבאים:

"טרם בשלה העת לשינוי מדיניות הענישה המחייבת בעבירות נושא הדיון ברוח הילכת ח'טיב, עשוי הטורור הקשיים עדין מכנים במדינה; הסיכון הטמון בהסעתם, בהלנתם ובהעברתם של שוהים בלתי חוקיים המגיעים לישראל משיחי יהודה, השומרון וחבל עזה לא נתפוגג; ומכאן **שיעורלי הרתעה** - הרתעת היחיד והרתעת הרבים - עדין **שיעורלי הם מעלה עליונה**." המעשימים שפורטו בסעיף 12א לחוק הכנסה - הלנה, העסקה והסעה של תושב האזורי שנכנס לישראל, יושב בה או עובד בה, שלא כדין - הוגדרו עשי עבירה שענסם בצדם כדי למנוע הגשת סיוע - ואפילו מתוך תמיימות - למי שעולמים להיות מפגעים" (פרשת ח'טיב, 774-773); ומשນמץאו לנו כי חרף סיכון הביטחון הקשיים ממשיכים ישראלים רבים לעבור על החוק ולסקן את חי' הזולת ואף את חייהם שלהם, נדרשים אנו להמשיך במדיניות המחייבת שנועדה להרתיע מפני ביצוע העבירות.

בה-בעת, וברוח דברים שאמרנו לעללה, נזכיר ונזכיר כי ישומה של מדיניות הענישה המחייבת יעשה בכל מקרה לגופו. אפשר אף כי במקרים המתאימים נשרת את טובת הציבור או רוח מיטבי בעונשים שאינם דואקים מאסר בפועל, אלא בתמהיל עונשים שהחוק מעמיד לבחירתם של בתי-המשפט".

בעפ"ג (מחוזי-ו-ט) 56821-03-15 **עדמי אל טלאקה נ' מדינת ישראל**, שנית לאחרונה (ביום 15/8/24), נאמרו הדברים הבאים:

"על מדיניות הענישה הנוגנת בעבירות של הסעת שוהים בלתי חוקיים עמדנו בהרחבה בפסק-דין אחרים (ובין-הshare בעפ"ג 16815-05-15 אבו ליל נ' מדינת ישראל (30.6.15)), ואין לנו אלא לחזור פעם נוספת על הדברים. מדיניות הענישה הנוגנת בעבירות של הסעת תושב זר שלא כדין, נקבעה ברע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל (12.2.06). נפסק, כי על דרך העיקרון תישמר מדיניות הענישה המחייבת באשר לעבירות הנוגעות לכניות שוהים בלתי חוקיים לישראל; אך הודges, כי "אין בה באותה מדיניות כדי לפטור את בית המשפט מחייבת עונש בעניינו האינדיידואלי של כל מי שהורשע בדיון. אבן הבוחן העיקרי להבחן ולהבדיל בין הטלת מאסר בפועל לבין הימנענות מהטלת מאסר בפועל תיגזר מתכליות מדיניות הענישה ובנסיבותיו של כל מקרה וכל נאשם" (פסקה 32 לפסק-הדין, וראו גם פסקה 16).

בתי-המשפט נוהגים להטיל מאסרים בפועל של ממש בגין עבירות של הסעת תושבים זרים, ללא היתר, כאשר נסיבות ההסעה מצביעות על סיכון בייחוני מוגבר, או על סיכון תעבורתי משמעותי; כמו במקרים שבהם מספר הנוסעים היה רב, כיוון ההסעה הייתה "מקו התפר" לתוך המדינה, ההסעה הייתה הייתה תמורת תשלום, לנאים עבר פלילי בעבירות דומות או בעבירות חמורות, וגזרת-דין לאחר ניהול הוכחות מבלי שהנאשמים הביעו Chrtha על

מעשייהם (ראו למשל: רע"פ 11/2210 באזין נ' מדינת ישראל (24.3.11); ורע"פ 13/2742 פהמי עיסא נ' מדינת ישראל (28.4.13)). בתי-המשפט אף גזרו עונשי מאסר בפועל על נאים נעדרי הרשעות קודמות, שהורשו בהסתע מספר רב של שוונים בלתי חוקיים ללא היתר (רע"פ 13/7726 נסארה נ' מדינת ישראל (8.1.14); רע"פ 15/617 מונתאסר נ' מדינת ישראל (2.4.15); עפ"ג (י-ם) 54847-09-12 סלאימה נ' מדינת ישראל (8.11.12); עפ"ג (י-ם) 31978-05-13 ابو אלחלואוה נ' מדינת ישראל (25.6.13); ע"פ (י-ם) 13-37980-01-13 ואسم נ' מדינת ישראל (9.9.13); ות"פ (י-ם) 49845-01-14 מדינת ישראל נ' מותאסר רشك (11.12.14)).

עם-זאת, לא מעטם המקרים שבהם בטלת מסריהם לריצוי בעבודות שירות, בגין עבירות של הסעת מספר שוונים בלתי חוקיים, זאת בהתחשב בנסיבות הנסיבות, הן של העבירה והן של הנאשם (ראו למשל: עפ"ג 10-2593-06-2025 מדינת ישראל נ' ג'מיל (17.6.10); עפ"ג 10-2195-06-2025 מדינת ישראל נ' מחמוד ابو איסמעיל (16.9.10); עפ"ג (מרכז) 11-35429-10-2012 עומר סמארה נ' מדינת ישראל (19.2.12); עפ"ג (מרכז) 13-56862-05-2013 ונימ N' מדינת ישראל (18.8.13); עפ"ג 14-50-09-2014 חgap'ג N' מדינת ישראל (2.11.14); עפ"ג 14-36697-06-2014 קיאען N' מדינת ישראל (11.1.15); ועפ"ג (י-ם) 14-19255-06-2014 מדינת ישראל N' גודאת רشك (11.3.15))."

בפסק הדין האמור, אישר בית המשפט המחויז מתחם ענישה בעבירה שענינה הסעת שב"ח, הנע בין מסר מותנה ועד 6 חודשים מאסר, בגין הסעת 4 נוסעים שב"ח לטור שטחי ישראל. הנאשם באותו מקרה בעל עבר פלילי ישן בעבירה שאינה ממשין הענין.

ברע"פ 3674/04 מוחמד ابو סאלם נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 12.2.06) נקבע כי הגם שעל פי החלט ח'טיב (רע"פ 5198/01 טלעת ח'טיב נ' מדינת ישראל), לפיה, הכללו הוא שראו שיגזר עונש מסר בפועל בגין עבירות של הלנת, העסקת או הסעת שווה בלתי חוקי, הרי שיש לבחון כל מקרה לפי נסיבותו הנסיבות של הנאשם העומד לדין:

יש לחת ביטוי לנסיבותו האישיות של העבריין, בהן גילו, מצב בריאותו, מצבו המשפחתית ועוד כיווץ-בألو נסיבות שלענין. נסיבות אלו - ונסיבות דומות להן - אף שאין בהן, ככלעצמן, כדי לשולח הטלתו של מסר בפועל, אפשר יביאו להקללה ממשך תקופת המסар, ובמקרים המתאימים יחייבו הטלתו של עונש קל יותר. משקל רב יש ליתן, כמובן, לנסיבות ביצוע העבירה ולמשמעותו של העבריין, וביחוד נתחשב בסיכון שיצור הנאשם לשולם הציבור. כך, למשל, פלוני שבצעמת עינויים הסיע אדם זר משיטתי האזר אל תוך ישראל, נוטל על עצמו סיכון רב שכן אין לו כל ערכוה כי הנושא אינו נושא עימו מיטען חבלה. פלוני ישבט אפוא לחומרה ומדיניות הענישה תIOSM עליו במלואה".

במקרה שבפני מידת הפגיעה בערך המוגן הינה קלה נוכחות נסיבות שבנסיבות. נתתי דעתך לכך שמדובר בהסתעה שלא לצרכי בצע, אלא בהסתעה בסוף יום עבדה למי שעבדו עם הנאשם באותו פרויקט בניה, וכן לעובדה שכיוון הנסיעה היה משטחי ישראל אל מחוצה לה.

אני סבור כי מתחם העונישה בעבירה שעוניינה הסעת שב"ח בנסיבות דנן, נע בין מאסר מוותנה ועד 6 חודשים מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבוזות שירות.

העונש המתאים

בגזרת עונש המתאים לנאשם יש להתחשב בנסיבות שביצוע העבירה, עליו ניתן ללמידה מטיעוני הצדדים.

הנאשם כiem בן 44 בקירוב, נשוי ואב ל-9 ילדים שפרנסתם עליו.

הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה בביצוע המעשה ונטל אחריות מלאה עליהם.

הנאשם אכן חטא אך הנסיבות אליו נקלע היו מטעות. המושעים עבדו באותו פרויקט בניה בו עבד בעיר יבנה, אצל החברה הניהולית שהעסיקה את הנאשם. הנאשם הניח כי אותם אנשים מחזיקים בהיתר כניסה כדין וחטאו בכך שלא ידיא הנחתו זו. ההסעה לא בוצעה לשם בצע כסף מצויין, ובוודאי לא מתוך מחשבה לסייע בעבירות רכוש ו/או ביטחון. בהתחשב במצבו הכלכלי, המשפטי והבריאותי ובהעדר ההרשעות הקודמות, אני דין את הנאשם לעונשים הבאים:

1. שלושה חודשים מאסר זהה על תנאי לפחות 36 חודשים מהיום, אם יעבור מועד תקופה זו בעירות של הסעת שב"ח.

2. קנס בגובה 1,000 ₪ אשר ישולם ב-5 תשלום, החל מיום 16.1.2016.

ניתן היום, י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015, בנסיבות הצדדים.